

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 2748-22

לפני כבוד חברי הוועדה:
נדב כנען, עו"ד - יו"ר
גרמן פייקין, רו"ח - חבר

העוררת: המובילים בית ספר לנהיגה מס' 36228310
ע"י ב"כ עו"ד גסאן סגראווי

נ ג ד

המשיבה: רשות המסים - היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
דוא"ל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. האם יש מקום לנטרל ממחזור הבסיס של העוררת הכנסות שקיבלה ממכללה קשורה? זוהי השאלה העיקרית שבה עוסק הערר שלפנינו.
2. נקדים ונציין כי לאחר שבחנו את מצב הדברים, הגענו למסקנה כי יש מקום להשיב על השאלה שלעיל בחיוב, ולפיכך החלטנו כי יש לדחות את הערר.

רקע עובדתי ודיוני

3. העוררת, עוסקת מורשה המפעילה בית ספר לנהיגה מעשית, הגישה למשיבה בקשות למענקי הוצאות קבועות עבור תקופות מרץ-אפריל 2020, ספטמבר-אוקטובר 2020, נובמבר-דצמבר 2020 וינואר-פברואר 2021, לפי חוק התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה), התש"ף-2020 (להלן – "החוק").
4. בקשותיה של העוררת למענקים אושרו, אלא שבמסגרת חישוב המענק לתקופת הזכאות נובמבר-דצמבר 2020 נטרלה המשיבה הכנסה שקיבלה העוררת בתקופת הבסיס (בחודש דצמבר 2019), וזאת בהתאם לסעיף 28(2) לחוק, הקובע כי יש להחריג מחישובי המענקים הכנסות המתקבלות מבעלי המניות של העוסקים. לאחר נטרול זה נקבע כי העוררת זכאית למענק בסכום של 16,337 ₪, והעוררת התבקשה להשיב את יתרת הסכום שקיבלה כמקדמה (בסכום של 54,440 ₪).
5. ביום 6.7.21 הגישה העוררת השגה על החלטתה זו של המשיבה.
6. למעלה משנה לאחר מכן, ביום 6.9.22, החליטה המשיבה לדחות את השגת העוררת, בנימוק כי היא לא המציאה מסמכים בהתאם לדרישתה, ולפיכך לא ניתן היה לקבוע את זכאותה למענקים.
7. מכאן הערר שלפנינו, שהוגש ביום 23.10.22.
8. ביום 21.2.23 התקיים דיון בערר.

מדינת ישראל ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

עיקר טענות הצדדים

טענות העוררת בכתב הערר

9. העוררת מעלה טענה מקדמית שלפיה דין הערר להתקבל על הסף מאחר שהחלטתה של המשיבה התקבלה זמן רב לאחר פרק הזמן שנקבע לכך בסעיף 20(א)(1) לחוק (120 ימים). לטענתה, פרק הזמן שנקבע בחוק הוא מחייב, כפי שעולה מהפסיקה שניתנה בעניין.
10. לגוף שאלת חישוב המענק, העוררת מציינת כי היא עצמאית המנהלת בית ספר לנהיגה מעשית, וכן בעלת מניות בחברה בשם מכללת המוביל בע"מ המפעילה בית ספר ללימוד נהיגה עיוני (להלן – "המכללה"). לטענת העוררת, ענף לימוד הנהיגה הוא מהענפים שנפגעו בצורה הקשה ביותר בתקופת התפשטות המגפה.
11. העוררת טוענת כי התשלום שקיבלה מהמכללה בחודש דצמבר 2019 בסכום של 601,530 ₪ (שאותו מבקשת המשיבה לנטרל) הוא למעשה התחשבות בין הצדדים בגין שירותי לימוד נהיגה מעשית, שנכלל בטעות בתיק המכללה, ואין לראות בו כעסקה שעליה חל סעיף 8(2) לחוק.
12. בעניין זה מוסיפה העוררת כי מדובר ברישום חשבונאי מתקן שמטרתו לפצל ולהפריד את ההכנסות מהלימוד המעשי (השייכות לעוררת העצמאית) מההכנסות ללימוד עיוני (השייכות לתיק המכללה). לטענתה, מלכתחילה היה צורך להוציא שתי חשבוניות מס/קבלה נפרדות בכל התקשרות עם כל לקוח, אחת בגין החלק המעשי ואחת עבור החלק העיוני, ומכאן שלא היה מקום להחריג את החשבונית מחישוב מחזור הבסיס שלה.
13. העוררת מוסיפה כי מבחינה מהותית מקור הכנסתה אינו תלוי בפעילות המכללה, כלומר שהפעילות העסקית בתיק המכללה ובתיק העוררת העצמאית מתקיימות כל אחת בכוחות עצמה, ואין תלויות אחת בשנייה, ולכן גם לא מושפעות מיחסים מיוחדים אלא משקפות פעילות עסקית במהלך העסקים הרגיל. לפיכך טוענת העוררת כי לא היה מקום להחריג את החשבונית.
14. כמו כן טוענת העוררת כי קיימת הבנה בינה לבין המשיבה כי החוב שבמחלוקת הוא בסכום של 29,780 ₪, ולא בסכום שהוזכר בהחלטה (54,440 ₪, כאמור לעיל).

טענות המשיבה בכתב התשובה

15. המשיבה טוענת בהרחבה ביחס לטענה המקדמית שהעלתה העוררת, שלפיה יש לקבל את הערר על הסף לנוכח האיחור שחל בקבלת החלטה בהשגה. לטענתה, המועד בחוק לקבלת החלטה בהשגה נקבע ללא סנקציה בצדו, וזאת בשונה מהוראות מקבילות בחוקי מס אחרים, שבמסגרתם נקבעה סנקציה מפורשת (שבהתאם לה, בהיעדר החלטה בתקופה שנקבעה דין ההשגה להתקבל). המשיבה מפנה לפסקי דין שונים שניתנו בעניין זה. עוד טוענת המשיבה כי שיטה זו נבחרה על ידי המחוקק ביודעין, לנוכח ההשלכות חסרות התקדים של מגפת הקורונה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

16. בהמשך לכך מפנה המשיבה לנתונים שונים הנוגעים לבקשות ולהשגות שבטיפולה, ואף לכך שמספרן של אלו גדל משמעותית רק לאחר חקיקת החוק, כך שלא ניתן היה לצפות אותם בעת החקיקה. לטענת המשיבה, היא עשתה כל שלאל ידה כדי לטפל בהיקף הבקשות חסר התקדים, וכי הסיבה שלא עלה בידה לתת את החלטותיה במועד שנקבע נובע מההיקף העצום של הבקשות וההשגות והסגרים הנוספים שחלו תוך כדי הטיפול, כמו גם אירועי מבצע "שומר חומות" שהתרחש במהלך התקופה ובקשות הפיצוי שהוגשו בעקבותיו. בנוסף טוענת המשיבה כי היא נקטה בגישה ליברלית בנוגע להענקת אורכות כלליות ופרטניות להגשת בקשות למענקים והשגות, וזאת אף במקרים שבהם לא היתה זכאות לפי הנוסחה.
17. המשיבה טוענת כי היא לא הפעילה את סמכותה להפוך את המענקים שיש להשיב עקב דחיית הבקשה או ההשגה לחוב מס ולהתחיל בהליכי גבייה מנהליים, וכי עורר שאינו משיב את המקדמות שקיבל ובמקום זאת מגיש ערר לוועדה (כפי שעשתה העוררת שלפנינו), אינו פועל בידיים נקיות, שכן הגשת הערר אינה מעכבת את השבת הכספים.
18. בנוסף טוענת המשיבה בעניין זה כי המחוקק קבע פתרון אחר לעיכוב האפשרי במתן ההחלטות בדמות הענקת מקדמות על חשבון המענק, ובכך ניתנה לה שהות לקבל את החלטתה ולרפא את הפגם שבאי קבלת החלטה במועד. לטענתה, המקדמות נועדו להעניק לעוסקים אוויר לנשימה, כשבכך שונה החוק שלפנינו מחוקים אחרים שבהם נקבעה סנקציה, שבמסגרתם לא ניתנו מקדמות. לפיכך טוענת המשיבה כי על העוררת להראות מה הנזק שנגרם לה עקב אי קבלת החלטה במועד, בנסיבות שבהן ניתנו לה מקדמות. לבסוף טוענת המשיבה כי ניתן לרפא את הפגם שבאי קבלת החלטה במועד באמצעות סנקציות חלופיות, כגון פסיקת הוצאות.
19. לגוף החלטה טוענת המשיבה כי בהתאם לסעיף 8(2) לחוק, כאשר עסקה מתקיימת בין צדדים קשורים יש לנטרל אותה ולא להביא אותה בחשבון במחזורי העסקות. בעניין זה מפנה המשיבה למספר החלטות של ועדות הערר שדנו בתכליתה של הוראת ההחלטה, והצביעו על ניגוד העניינים הכרוך בעסקה של חברה עם בעל עניין, ועל החשש כי מנהלי החברה אינם מייצגים באופן הולם את האינטרסים של החברה. לפיכך טוענת המשיבה כי בעסקאות מעין אלו יש חשש כי דרישת הקשר הסיבתי אינה מתקיימת, כך שהירידה במחזורי ההכנסות לא נובעת מהשפעות הקורונה אלא משיקולים אחרים.
20. בנוסף לכך טוענת המשיבה כי בחינה פרטנית של עסקאות העוררת וניסיון להתחקות אחר זהות העסקאות שנערכו בין העוסק לבין לקוחותיו השונים עומדת בסתירה לתכלית החקיקה, שכן היא מחייבת השקעת משאבים בלתי סבירה לגבי כל בקשה, מה גם שקיים ספק אם ניתן להתחקות אחר השיקולים הכלכליים שבביצוען או אי-ביצוען של עסקאות בין העוררת לבין החברות הקשורות.
21. כמו כן טוענת המשיבה כי היא פנתה לעוררת וביקשה לקבל ממנה הסברים ובירורים, בין היתר ביחס להכנסה שבמחלוקת, אולם העוררת לא שיתפה פעולה ולא סיפקה כל הסבר שהוא. המשיבה מצרפת בעניין זה את פנייתה בדוא"ל לעוררת ואת התשובה שקיבלה.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

22. לבסוף טוענת המשיבה כי לא ברור האם מתקיים קשר סיבתי בין הירידה בהכנסות העוררת לבין התפשטות מגפת הקורונה, מאחר שגם בשנת 2021, שבמרביתה לא היו מגבלות, העוררת לא חזרה להיקף הכנסותיה בשנת 2019.

טענות העוררת בתגובתה לתשובה

23. לעניין סוגיית האיחור, העוררת מפנה לפסק הדין שניתן בעמ"נ (חיפה) 27710-06-121 ב.ג. ביטחון הצפון אבטחת מוסדות, ליווי טיולים ומתן שירותי רפואה נ' רשות המיסים בישראל (3.1.22), ולעמ"נ (חיפה) 3720-11-21 פודולסקי נ' רשות המיסים, ניתן ביום 15.7.22, להלן – פס"ד פודולסקי (מחוזי), שבהם נקבע לטענתה כי פרק הזמן שבסעיף 20(א) לחוק הוא מחייב ולא מנחה, וכי איחור משמעותי במתן ההחלטה בהשגה יוביל לקבלתה על הסף.

24. בנוגע לנימוק שהעלתה המשיבה ביחס לאי שיתוף פעולה, העוררת טוענת כי היא סיפקה למשיבה את כל המסמכים שדרשה ממנה.

דין והכרעה

25. לאחר שבחנו את טענות הצדדים, את המצב המשפטי ואת המסמכים שהוגשו, נחה דעתנו כי החלטתה של המשיבה מבוססת היטב, וכי דין הערר להידחות.

26. נתייחס תחילה למחלוקת העיקרית בין הצדדים הנוגעת לנטרול ההכנסה שקיבלה העוררת מהחברה הקשורה (המכללה). לאחר מכן נדרש למשמעות שיש לייחס לאיחור במתן ההחלטה בהשגה, וכן לטענות ולנימוקים נוספים שהעלו הצדדים.

נטרול הכנסות העוררת מהמכללה הקשורה

27. העוררת טוענת בעניין זה כי לא היה מקום לנטרל את ההכנסה שקיבלה מהמכללה, מאחר שאין מדובר לטענתה בעסקה עם בעל מניות בהתאם לסעיף 8(2)(א) לחוק, אלא ברישום חשבונאי מתקן, ולחילופין כי מדובר בעסקה הנעשית במהלך העסקים הרגיל.

28. סעיף 8(2)(א) לחוק קובע: "עסקה" – למעט מכר טובין או מתן שירות מאת בעל מניות במכללה או שותף בשותפות למכללה שהוא בעל מניות בה או לשותפות שהוא שותף בה, לפי העניין.

29. במקרה זה, מדובר כאמור בעסקה (כלומר בהעברת כספים) בין העוררת, שהיא עוסק מורשה, לבין המכללה, שבה היא (העוררת) בעלת מניות יחידה. לפיכך, אין מדובר בעסקה שעליה חל הוראת סעיף 8(2) לחוק (באופן המחייב את נטרולה האוטומטי). ממילא, מאחר שהעוררת היא עוסקת מורשה, סעיף 8(2) לחוק לא חל עליה במישרין.

30. לצד זאת יש לומר, כי על אף ששני העוסקים הם ישויות משפטיות שונות, עומד מאחוריהם אותו אדם: העוררת, שהיא עוסקת מורשה עצמאית, וגם בעלת המניות היחידה בחברה הקשורה (המכללה). מבחינה מהותית, עסקה הנעשית בין שני עוסקים כאלו כמעט וזהה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

- אפוא לתרחיש המתואר בסעיף 8(2) לחוק, כלומר לעסקה שבין חברה לבין בעל מניותיה. בנסיבות אלו, הנטל על העוררת להראות כי מדובר בעסקה שאין לנטרל אותה מחישוב המענקים הוא מלכתחילה כבד ביותר (ראו לדוגמא ערר 1008/21 תחנת זלק היצירה בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 24.3.21, פסקה 38, ערר 2516/22 מגנזי תשתיות ב.ג.מ בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 26.1.23, פסקאות 80-81).
31. זאת בנוגע לצדדים. באשר לעסקה עצמה, מהחומר שלפנינו עולה כי ההכנסה שנוטרלה מורכבת מתשלומים המתקבלים מלקוחות (תלמידי נהיגה) עבור שיעורי נהיגה מעשיים שאותם העניקה העוררת. אולם, התלמידים לא שילמו תשלומים אלו לעוררת אלא למכללה, במאחד עם התשלומים שניתנו עבור שיעורי הלימוד העיוניים שאותם היא (המכללה) מספקת, וזאת לאורך התנהלותה השוטפת במשך השנה.
32. במילים אחרות, התלמידים (הלקוחות) משלמים למכללה במאחד הן עבור השיעורים העיוניים (שאותם היא מעניקה) והן עבור השירותים המעשיים (שאותם מעניקה העוררת), והמכללה מוציאה להם חשבונית אחת הכוללת בתוכה את שני סוגי השירותים, שכן מבחינת התלמיד הלקוח אין משמעות להפרדה הפנימית בין שני העוסקים.
33. מאחר שהעוררת היא שמעניקה כאמור את השיעורים המעשיים אולם המכללה היא שמקבלת את התשלום עבורם מהתלמידים, נערכת בסוף השנה מעין התחשבות בין שני העוסקים, וההכנסות עבור השיעורים המעשיים מועברות מהמכללה לעוררת במאחד, כמקשה אחת – זוהי ההכנסה שבמחלוקת שאותה מבקשת המשיבה לנטרל (ראו גם הסברי העוררת, עמ' 2 לפרוטוקול, שורות 11-18).
34. כל זאת בנוגע לזיקה שבין שני העוסקים, לעסקה ולהכנסה שבמחלוקת. בנוגע לחישוב המענקים המגיעים לכל אחד משני העוסקים, יש להדגיש כי המכללה בבר קיבלה מענקי הוצאות קבועות מהמשיבה, בהתבסס על תקופות בסיס שכללו בתוכן את אותן הכנסות (שלאחר מכן הועברו במאחד לעוררת, ושאותן מבקשת כעת המשיבה לנטרל). על אף שמבחינה כלכלית מדובר בהכנסות השייכות לעוררת ולא למכללה (כאמור לעיל), ממילא לא היה באפשרותה של המשיבה לנטרל אותן ממחזורי הבסיס של המכללה, שכן הן לא התקבלו מצד קשור אלא מלקוחות חיצוניים.
35. בשורה התחתונה ומבחינה מהותית וכלכלית, אין ספק כי ההכנסות שבמחלוקת התקבלו עבור שירות מסוים שניתן פעם אחת (הענקת שיעורי לימוד מעשיים), ולכן אין הצדקה להביא אותן בחשבון פעמיים, הן במסגרת חישוב המענק המגיע למכללה (כפי שנעשה בפועל) והן במסגרת חישוב המענק המגיע לעוררת. יש לדחות אפוא את ניסיונה של העוררת להסתמך על העברת ההכנסה בין שני העוסקים במטרה לעשות בה שימוש כפול לצורך קבלת מענקים (עבור כל אחד מהעוסקים), כאשר רק אחד מהם העניק עבור הכנסה זו שירות בפועל.
36. נראה כי מסקנה אחרונה זו היתה נכונה גם אם שני העוסקים לא היו קשורים זה לזה, אולם היא מקבלת משנה תוקף לנוכח הקשר ההדוק ביותר המתקיים במקרה זה בין העוררת לבין המכללה, הנמצאת בבעלותה המלאה ובשליטתה. הותרת ההכנסה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

שבמחלוקת גם בחישוב זכאותה של העוררת, לאחר שכבר הובאו בחשבון במסגרת חישוב זכאותה של המכללה, תביא למעשה למתן כפל מענקים לאותו גורם על סמך אותה הכנסה בדיוק, וזאת מבלי שניתנו עבורה שירותים נפרדים על ידי כל אחד משני העוסקים (לעניין זה הנוגע למארג עסקי שלוב, ראו גם ערר 2458-22 פאי נפט לישראל בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 27.3.23, פסקאות 35-39).

37. יצוין כי מבחינת סדר הדברים הנכון, היה לכאורה מקום להביא בחשבון הכנסות אלו במסגרת מחזורי הבסיס של העוררת בלבד, שכן מבחינה מהותית-כלכלית הן שייכות לה, ולהפחית אותן בהתאם מתקופות הבסיס של המכללה. אלא, שלצורך כך היה על המכללה לתקן את דיווחי המע"מ שלה לשנת 2019 (ואולי אף בתקופות קודמות לכך) ולהפחית מהם הכנסות אלו בכל החודשים שבהם התקבלו, באמצעות הוצאת חשבוניות זיכוי (לעניין זה ראו גם הסבריה של המפקחת מטעם המשיבה, עמ' 3 לפרוטוקול, שורות 13-33). אולם, תיקון זה של הדוחות לא נעשה על ידי המכללה, ולמעשה העוררת כלל לא ביקשה במסגרת הערר והתגובה שהגישה לערוך חישוב שכזה, ובמקום זאת ביקשה כאמור להביא בחשבון את ההכנסות במחזורי הבסיס של שני העוסקים.

38. יש לומר כי ניסיונה זה של העוררת, להביא בחשבון את אותה הכנסה הן במסגרת מענקיה שלה והן במסגרת מענקי המכללה, נגוע בחוסר תום לב מסוים, ובכל מקרה נראה כי החלטתה של המשיבה לנטרל הכנסות אלו מחישוב המענק המגיע לעוררת היא החלטה מבוססת, שאף מתבקשת בנסיבות העניין.

39. לפני סיום יש להתייחס לטענה נוספת שהעלתה העוררת בנוגע לאיחורים במתן ההחלטה בהשגה, וכן לשני טיעונים ונימוקים נוספים שהעלו הצדדים.

האיחור במתן ההחלטה בהשגה וטענות חלופיות נוספות

40. ההשגה שלפנינו הוגשה ביום 6.7.21 וההחלטה בעניינה ניתנה למעלה משנה לאחר מכן, ביום 6.9.22. מדובר בפרק זמן של 427 ימים, החורג במידה ניכרת מפרק הזמן שנקבע כאמור בסעיף 20(א) לחוק (120 ימים). העוררת טענה כי איחורים אלו מצדיקים כשלעצמם את קבלת ההשגות והעררים, והפנתה לפסקי דין שניתנו בעניין זה בבית המשפט המחוזי בחיפה, כאמור לעיל.

41. סעיף 20(א)(1) לחוק קובע:

הרואה את עצמו נפגע מהחלטת המנהל בנוגע למענק הניתן לפי פרק זה, לרבות בנוגע להטלת קנס בשל הגשת תביעה ביתר, רשאי להגיש השגה לעובד רשות המסים בישראל שהמנהל הסמיכו לשם כך, בתוך 45 ימים מיום קבלת ההחלטה; החלטה בהשגה תהיה מנומקת ותינתן בכתב בתוך 120 ימים;

42. אלא, שבפסק הדין שניתן בערעור שהגישה המשיבה על פסק הדין המחוזי בעניין פודולסקי (מחוזי) דחה למעשה בית המשפט העליון את העמדה שלפיה יש באיחור במתן ההחלטה

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

כשלעצמו כדי להביא לקבלתה (ולקבלת הערר). בעניין זה קבע בית המשפט העליון כי: "בהיעדר קביעה מפורשת בחוק המטילה "סנקציה" מפורשת על אי-עמידה במועד זה, איני סבורה שאי-מתן החלטה במועד משמעותה היא קבלה "אוטומטית" של ההשגה. זוהי תוצאה קיצונית יחסית, המוצדקת רק במקרה שבו קיים הסדר סטטוטורי מפורש בעניין זה." (בר"מ 7502/22 רשות המסים נ' פודולסקי, ניתן ביום 22.1.23, פסקה 23).

43. לנוכח האמור, האיחור הממושך במתן ההחלטה בהשגה אינו יכול להביא כשלעצמו לקבלת ההשגה והערר, אולם יש מקום להביאו בחשבון במסגרת פסיקת ההוצאות בתיק, כפי שיתואר לעיל.

44. לפני סיום יש להתייחס בקצרה ולדחות את טענתה החלופית של העוררת שלפיה במהלך המגעים שהתקיימו בין הצדדים הושגה הסכמה כי החוב עבור תקופת הזכאות מושא הערר הוא 29,780 ₪, ולא 54,440 ₪ כפי שנכתב בהחלטת המשיבה בהשגה. העוררת לא המציאה ולו בדל של ראיה לטענתה זו (בדמות תכתובת דוא"ל עם המשיבה וכיוצ"ב), וכבר מסיבה זו אין לקבלה, מה גם שהגענו כאמור למסקנה כי החישוב שערכה המשיבה בהחלטתה (ושעליו מבוסס סכום ההחזר הנדרש) הוא אכן מבוסס ומוצדק.

45. לבסוף יש לציין, בנוגע לנימוק שהעלתה המשיבה בהחלטתה בהשגה לעניין אי המצאת מסמכים, כי העוררת כלל לא התייחסה אליו בערר שהגישה. בתגובתה לתשובה התייחסה העוררת לעניין זה בקצרה וטענה כי כל המסמכים שנדרשו ממנה ניתנו למשיבה, אולם לא סיפקה כל ראיה לטענה כללית זו.

סיכום ומסקנות

46. לאור האמור החלטנו לדחות את הערר. לנוכח התוצאה שאליה הגענו ובנסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, היה מקום לחייב את העוררת בהוצאות ההליך, אולם בהינתן האיחור הניכר במתן ההחלטה בהשגה, ומסיבה זו בלבד, החלטנו כי כל צד יישא בהוצאותיו.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.
ניתנה היום, ה' ניסן תשפ"ג, 27/03/2023, בהעדר הצדדים.

 גרמן פייקין, רו"ח, חבר	 נדב כנען, עו"ד יו"ר הוועדה
--	--